

Väinö Lehtonen

DoX

Kertomus muinaisesta Meksikosta

DOX

KERTOMUS
MUINAISESTA
MEKSIKOSTA

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

Tulisoronen
Lahti 2022

1. painoksen v. 1971 näköispainos
(Lisätty nimiösivu ja kirjaluetelo)

ISBN-978-952-7316-26-9 (nid)

Kustantaja: Tulisaronen
www.tulisaronen.fi
www.kristosofia.fi

Valmistaja: BoD – Books on Demand
Norderstedt, Saksa 2022

DOX

DOX

KERTOMUS
MUINAISESTA
MEKSIKOSTA

KIRJOITTANUT
VÄINÖ LEHTONEN

KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA r.y. TAMPEREELLA 1971

SULKAVUORI

Hän oli vanha intiaaniukko, ikivanhan mayakansan (majakansan) sukujuurta. Vaikka hänen hartioitaan painoi yhdeksänkymmentä auringonkierrosta, niin askeleensa oli kepeä ja mieli kirkas. Muisti hänellä oli erikoinen ja erikoinen myös hänen kertojalahjansa. Useimmiten hän kertoi – se olikin hänen suurin mielenkiintonsa – vanhasta isoisästään, jonka polvella hän oli lapsena istuessaan kuunnellut isoisän viisaita opetuksia. Isoisä oli kuuluisa tietäjä, kansansa valittu sielu, joka kätki muistinsa kome-roihin tietoja, jotka kulkivat isältä pojalle suusta korvaan, ties kuin monen sukupolven ajan. Hän omasi majojen taitoja. Hän oli suurten aarniometsien salaisissa kätköissä saanut maistaa kuolematto-muuden salaisuutta, oppinut lahjakkaan majakansan korkeaa sivistystä, tutkinut tähtien liikkeitä ja laske-nut niiden keskinäisiä suhteita. Taivaan tähdistä isoisä oli lukenut kansojen kohtaloista ja kuvannut niitten tulevia vaiheita. – Hänkin – isoisä – eli perin vanhaksi. Sanottiin hänen lähestyneen sataa auringonkierrosta silloin kun piti polvellaan pojan-poikaansa, tämän tarinan kertojaa. Mutta hyvän muistinsa ja syvälisten tietojensa ansiosta isoisä ky-

keni kertomaan seikoista, joita nykyajan ihmiset kummastelevat. Hän kertoi Chichen Itzan ja Uxmalin valtavista pyramiideista, joista Itzan pyramiidi ylittää koossaan ja mahtavuudessaan Egyptissä olevan Keopsin pyramiidin. Hän tiesi, että pyramiidiin uumenissa koettiin elämän syvimvät salaisuudet. Hän kertoi majojen Vapahtajasta, Quetzalcoatlista, majauskonnon perustajasta, josta myöhemmät azteekit tekivät jumalan ja vielä myöhemmät toltec-intiaanit Itzamna-jumalan. Hän kertoi Suuresta Hengestä, josta ihminenkin on lähtöisin ja josta maailma ja avaruuden salaperäiset vaeltajat ovat sinkoutuneet. Ja pojanpoika, kertojamme, jaksosi kuunnella. Hänessäkin lieene ollut tietäjähengi, joka useassa ruumistuksessa oli kokenut majojen kohtaloita, istunut viisaitten kanssa viileissä lehdöissä, paastonnut salaperäisten luolien hiljaisuudessa ja täysikuun valoisina öinä saanut kokea Suuren Hengen ja Quetzalcoatlin läsnäoloa. Tietäjähengen voimasta hän painoi muistiinsa jokaisen isänsä sanan ja vavistuksella kuunteli kertomusta, että maa avaa suunsa ja syöksee tulivyörynsä kohti korkeuksia silloin, kun ihmisten pahuus saattaa Maan ahdinkoon. Erikoisesti hän painoi muistiinsa sen, että majojen mahtava ja korkea sivistys kukoisti jo silloin, kun juutalais-kristittyjen tarujen mukaan maailma luotiin. Kertomuksensa lomassa isoisä muistutti tavantakaa: paina tämä muistiisi, jotta voit kertoa pojallesi tai pojanpojallesi tai sille ihmiselle, jonka katsot arvokkaaksi. – Asia on niin, sa-

noi isoisä, että samat seikat, jotka loivat majojen korkean sivistyksen, koskevat kaikkia kansoja. Majojen sivistys oli henkistä. Maja-kulttuuri saavutti suuruutensa siksi, että se vaali ja piti pyhänä uskontoa, jonka Quetzalcoatl oli sille antanut. Hänen opetustensa mukaisesti kasvatettiin kansan johtajia, sillä johtajaksi ei kyennyt kuka tahansa. Kansan johtajien tuli omakohtaisesti kokea ja tietää, että näkyväisen maailman takana ja sisällä on näkymätön maailma ja että todellinen kansan johtaja on majojen henki, haltia, joka tietää, mikä on kansan tehtävä. Kansan johtajien oli omakohtaisesti puhuteltava majojen haltiaa ja jotta he siihen kykenivät, oli heidän voitettava kuolema. Se tie oli vaikea, mutta ei mahdollon kulkea. Sen tien kulkijoita oli ja siksi majakan-salla oli oikeita johtajia. Siksi myös sivistys kukoisti ja kasvatti kauniita hedelmiä. Sama sääntö pätee oh-jeeksi kaikille kansoille . . .

Näin kertoi vanha intiaaniukko, joka oli majakan-san sukujuurta:

Doxin koti oli meren rannalla, suuren kallion kuppeessa. Se oli tehty poltetuista savitiileistä ja sen yksi seinä nojasi kallioon. Kallioseinä oli vuorattu kaislamatolla ja sen vieressä sijaitsivat vuoteet, sillä kallioseinä pysyi viileänä, vaikka aurinko paahtoikin muut seinät kuumiksi. Dox vaati itselleen oman vuoteensa, sillä hän oli herkkäuninen ja öiset äänet

pitivät häntä usein hereillä. Vaikka hän elikin vielä lapsuuden unikuivissa, niin häntä vaivasi kummallinen pulma. Aina kun Kuu oli tulossa pyöräksi, Doxin uni pakeni. Käänneltyään vuoteessa aikansa hän meni kuutamoon. Miten juhlallista silloin olikaan! Suuri pyöreä Kuu oli kuin ovi jonnekin äärettömän pyhään paikkaan, jossa Suuri Henki asusti. Siellä kaukana, Kuun takana, jossakin suuressa äärettömyydessä oli Suuri Henki omassa valtakunnassaan. Käsittämätön kaipaus veti sinne Doxia. Kauan hän istui sellaisina öinä ja antoi ajatuksensa lentää valtoimenaan, kunnes uni ajoi hänet takaisin vuoteeseen.

Dox oli Suuren Kotkan, viisaan päällikön ainoa poika. Mutta sitä hän ei tullut koskaan ajatelleeksi. Hän oli syntynyt valmiiseen maailmaan, jossa kaikki oli salaperäistä ja ihmeellistä. Jokainen kivenkolo kätki jonkin salaisuuden, jota oli tutkittava. Toisinaan hän leikki kylän toisten lasten kanssa, mutta parhain hänen leikkitovereistaan oli nuori apinalapsi. Se eleli tavallisesti läheisissä puissa eikä koskaan tullut lähelle kutsumatta. Se vain ilmaisi leikkihaluaan heittelemällä oksilla ja puolikypsillä hedelmillä. Sen heittotaito oli varma ja osuva. Dox heittelei takaisin ja niin jatkui leikki. Mutta kun Dox teki kädellään tutun kutsuvan eleen, niin apinalapsi oli ketterästi Doxin olkapäällä. Sen tavallisimpia puuhia oli jakaa Doxin hiuksia ja etsiä muka syöpäläisiä, joita se oli syövinään. Siihen puuhaan se ei väsynyt. Apinalapsen mielestä se oli suurin rakkaus-

9 789527 316269

ISBN-978-952-7316-26-9 (nid)